

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สามเกลอ

พล, นิกร, กิมหงวน

ว่านวิเศษ

ป. อินทรปาลิต

23.00 น. เศษ

รถแท็กซี่ดัดสันคันหนึ่ง แล่นมาจอดหน้าประตูรั้วบ้าน “พัชรภรณ์” และแล้วก็มีเสียงอาสาเรียกกิมหงวนร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เปิดประตูไว้อัย บัง”

แขกยามร่างยักษ์เจ้าของนามบานูสุรียา พาตัวเดินไปที่ประตูรั้วเหล็กโปร่ง และมองไปที่รถแท็กซี่คันนั้น

“เปิดท่ามะไรดิ๊กคันแล้วนายจ๋า มีธุระอะไรพุงนี้มานะ

คราวนี้อาเสียแผลเสียงลั่น

“ที่บ้านกูอยู่มีมึงจะให้กูไปไหน”

เจ้าบานูจ๋าเสียงเสียหงวน ได้ก็ทำตาเหลือก

“โอ – อีนี่ผมนึกว่าคนอื่นนายจ๋า”

แล้วประตูรั้วหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” ก็ถูกถอดกลอนเปิดออก ดัดสันคลานผ่านประตูเข้ามาในเขตบ้าน เจ้าบังระวังตรงยกมือขวาขึ้นวันทยหัตถ์

“อีนี่ละลามคะรับ อาเสียไปเที่ยวผู้หญิงมาหรือคะรับ”

เสียงหงวนซึ่งนั่งคู่กับคนขับหันมาควาด

“ทะเล้ง”

รถแท็กซี่ดัดสันคันนั้นแล่นผ่านหน้าโรงเก็บรถยนต์อันกว้างใหญ่ เลี้ยวขวามือตรงมาจอดเทียบหน้าบันไดตึกของบ้าน “พัชรภรณ์” อาเสียส่งธนบัตรราคา 20 บาทหนึ่งฉบับให้คนขับ แล้วเปิดประตูก้าวลงจากรถ ความจริงค่าโดยสารในราวห้าหกบาทเท่านั้น เพราะเป็นระยะทางเพียง 2 กิโลเมตรที่เขานั่งมา

กิมหงวนเดินยิ้มกริ่มขึ้นบันไดไปบนตึกในท่าที่มีความสุขสดชื่น ประตูหน้าตึกเปิดไว้เพียงบานเดียว เมื่อเข้ามาในห้องโถงอาเสียก็แลเห็นเจ้าแห้วเดินออกมาจากห้องสมุด

“อ้อ รับประทานกลับมาแล้วหรือครับ”

“เออ แกรอปิดตึกเรอะ”

“ครับ รับประทานอยู่ว่าง ๆ ชักง่วงผมก็เลยเข้าไปนั่งอ่านหนังสือ “ไลฟ์” เดือนที่แล้วมา”

“หนอยแน่ แก่อ่านออกหรือ”

“แะ... แะ...” เจ้าแห้วพูดเสียงยานาง

อาเสี่ยหัวเราะเบา ๆ

“เหตุการณ์ปกตินะ” เสี่ยหงวนหมายถึงนวลลออ ซึ่งเจ้าแห้วเข้าใจดี

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น

“รับประทานเห็นจะไม่ปกติละครับ เมื่อตอนหัวค่ำคุณนิกขึ้นมาขอเงินไปเที่ยวไนท์คลับ คุณนวลค่าลั่นบ้านจนคุณนิกร้องให้คุณหญิงท่านก็เลยจ่ายให้ไปพันบาทเลยหัวเราะก๊าก ชวนคุณนัส คุณนพ และคุณดำรงไปเที่ยวกันจนป่านนี้ก็ยังไม่กลับ ดูเหมือนว่าจะไปค้างบางแสนครับเพราะพรุ่งนี้วันเสาร์หยุดงาน

เสี่ยหงวนยื่นนิงเงียบไปสักครู่

“เอ – ชักปอดเสียแล้วละ ้วยุ ตอนนี้น้ำมันแก่แล้วพูดโกหกไม่มีใครสนิทเหมือนก่อน อ้ายครั้นจะพูดความจริงหรือก็มีหวังเจ็บตัว”

แล้วอาเสี่ยก็ตัดสินใจเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน เขารู้สึกตัวคล้ายกับการเผชิญหน้ากับนวลลออนั้นเหมือนกับเขาเผชิญกับนางสิงห์ที่ดุร้าย พอเข้ามาในห้องนอนเขาก็แลเห็นนวลลออแต่งชุดสีชมพูนั่งไขว่ห้างสูบบุหรืออยู่บนโซฟาด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“ยังไม่นอนหรือจ๊ะ” กิมหงวนแข็งใจถามไปยังตัวเอง

“ยัง” หล่อนตอบเสียงห้วน “เฮียนะไปไหนมา คุณอาบอกว่าเฮียออกจากโรงแรมเมื่อตอนบ่ายโมงครึ่งนั่งรถแท็กซี่ไป”

เขาเดินเข้ามานั่งข้างหล่อน และทำใจดีสู้เสือ

“ไปตรวจโรงสีจ๊ะนวล”

“โกหก ก่อนค่ำวันนี้วลโทรไปถามตามโรงสีโรงเลื่อย และบริษัทการค้าของเฮียทุกแห่งตลอดจนอยู่เรือโรงจํานำห้างขายเพชรทุกแห่งเขาบอกว่าเฮียไม่ได้ไปที่นั่น”

เสี่ยหงวนยิ้มแหย่ง ๆ

“เป็นยังงั้นไป”

นวลลออทำตาเขียวเข้าได้

“เฮียไปไหนมา”

“นั่นนะซี เดี่ยวก่อน.... ให้เฮียคิดหาคำตอบที่เหมาะสม ๆ ก่อน”

“คำตอบที่โกหกไซ้ใหม่ละ ตอนสองทุ่มมีใครคนหนึ่งโทรมาถึงนวลบอกนวลว่าเฮียพาเด็กสาวคนหนึ่งไปกินข้าวที่ภัตตาคารหรูหรารแห่งหนึ่งทางถนนเพชรบุรีตัดใหม่”

เสี่ยหงวนจู้ปาก

“แหม – คนนั้นปากเสียเหลือเกินปรักปรำกันแท้ ๆ เข้าทำนองยุให้รำคำให้รู้ว่ อ้ายเราริงานยุ่งจนสู่มไไว้เต็มกบาลยังจะหาว่าพาเด็กสาวไปเที่ยว”

“ก็หรือไม่จริง นวลนะมันแก่แล้วเหี้ยวแห้งแล้ว”

“โธ – ให้ตายโหงตายห้าซั๊กคืนซั๊กองน้ำลายฟุ้งปากเหมือนหมาถูกยาเบื่อชิเอา เสียไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงที่ไหนเลย”

หล่อนยกนิ้วชี้มือขวาจิ้มหน้าอกเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวของอาเสีย

“แล้วนี่รอยอะไรแดง ๆ”

เสียหงวนใจหายวาบแล้วพูดเสียงอ่อย

“จึงจกมันจีรคซั๊กไม่ออกกระมัง”

“บ้า” นวลล่อตวาด “รอยลิปสติกรูปปากคนแลเห็นซั๊ก ๆ ยังจะพูดกลบเกลื่อนอีกแกจะตายแล้วยังไม่หายเจ้าชู้หรือจะบอกมาเดี๋ยวนี้ เด็กสาวคนนั้นนะเป็นใคร ถ้าเป็นผู้หญิงเลว ๆ นวลจะไม่หวงห้าม แต่ถ้าเป็นคนดีมีสกุลมีวิชาความรู้ นวลยอมให้เสียติดต่อด้วยไม่ได้ พูดชิเป็นนางโทรทัศน์ที่ไซ้ใหม่”

“อ้าว พูดยังงี้เดี๋ยวก้โดนหลังมือลิ่มแบเท่านั้น เด็กคนนี้จะป็นใครก็ตาม นวลจะมาพูดดูหมิ่นก้าวร้าวไม่ได้”

เท่านั้นเองการตะลุมบอนระหว่างฝั้วเมียคู่นี้ก็เกิดขึ้น เพราะฝ่ายภรรยาโมโหจนลืมหัดตัวเอง ประกอบทั้งความหึงหวง และความรักระคนแค้น เสียงตึงตังโครมครามดั่งลั่นบ้าน เสียงข้าวของถูกขว้างปา เสียงโตะแก้อีสัมผัสพังกูเหมือนกับฆ่ากันตาย ทั้งอาเสีย และนวลล่อต่างแผดเสียงเอ็ดตะโร

ที่เฉลียงหลังตึกชั้นบน พล นิกร ศาสตราจารย์ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พร้อมด้วยด้วยนันทา ประภา และประไพยืนจับกลุ่มกันอยู่ที่หน้าห้องท่านเจ้าคุณ แต่ไม่มีใครไปห้ามปรามสองสามภรรยาจนกระทั่งคุณหญิงวาดเดินออกมาจากห้องนอนของท่านอย่างร้อนรน

“ทำไมไม่ไปห้ามพ้อหงวนกับแม่ นวลให้เลิกตีกันเสียทีไวย้อายพล โธ – ทำยังกะฝั้วหนุ่มเมียสาว เลิกตีกันมาหลายปีแล้วตีกันอีก อ้ายเรากำลังหลับสนิทตกใจตื่นนึกว่าโจรปล้นบ้าน”

พล.ต.พล หันไปยิ้มให้คุณหญิงวาด

“เรื่องของฝั้วเมียผมไม่อยากจะกับเขาหรอกครับ ตีกันพ้อหอมปากหอมคอเดี๋ยวก้เลิก คุณอาท่านบอกผมเดี๋ยวนีเืองว่าท่านจำได้ว่าอ้ายหงวนกับคุณนวลตีกันกว่า 568 ครั้งแล้วเท่าที่ ท่านจำได้ แต่ก็ไม่เห็นหย่าร้างกัน”

นิกรพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงจ้วเจียแบบเม้าชีตา

“รสนิยมของฝั้วเมียบางคู่อิงตีกันยิ่งรักกัน ล่อกันหัวร้างข้างแตกหน้าตาปูดโปไม่ซั๊กก็มีลูกอีกคนหนึ่ง”

เสียงตึงตังโครมครามในห้องนอนของอาเสี่ยสงบเงียบไปแล้ว แต่มีเสียงนวลลอร้องไห้โฮ

“เลิกกัน เหยียบนวลต้องเลิกกันอย่างเด็ดขาด พ่อแม่ของนวลเลี้ยงนวลมาอย่างไม่เคยทำกับนวลอย่างนี้ อ้อ ๆ เตะเขาจนชัคชอกไปหมดทั้งตัว นวลเป็นผู้หญิงชกนวลเป็นกระสอบทราย ทั้งต้อยเตะและกระที่บ คนใจร้ายป่าเถื่อน พอหลงรักเด็กสาวคราวลูกก็ทารุณกับเมียอย่างนี้ อ้อ ๆ ไปตามคุณหมอดิเรกมาช่วยนวลซี โอ้ย...ตายแล้ว คุณอาขา.....นวลตายแน่”

“อ้ายหงวน” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องเสียงหลง “อ้ายหงวนตบตีเมียขนาดนี้ต้องเอา มันพวกเรา เร็ว – ช่วยกันกระที่บอ้ายหงวน”

ประไพล้วงกระเป๋าเสื้อนอนสี่ฟ้าหีบเหล็กชูดข้าวฟอกมาชูอวดเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“ไฟเองคะคุณพ่อ ไฟจะกระชกใส่อาเสี่ยเองเพื่อแก้แค้นแทนคุณนวลเพื่อนรักของไฟ อย่างมากก็แก้คิดคุกตลอดชีวิต”

คุณหญิงวาดใจหายวาบ ปราดเข้ามาแย่งเหล็กชูดข้าวฟอกมือประไพ

“เอามานี้ เออเนาะ หล่อนนี่ชักจะหนักมือขึ้นแะแม่ไฟ ถึงกับพกเหล็กชูดข้าวฟอกตีตัวเซียวระอะ”

ประไพยิ้มอาย ๆ

“ก็ต้องเตรียมพร้อมซีคะคุณอา ถ้ากรเกิดบ้าขึ้นมาเตะ หรือตบไฟเข้าไฟจะได้เอาไฟ้อออกมาดูเล่น”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินนำหน้าพาคุณหญิงวาดกับสามสหาย และสามนางตรงไปยังห้องนอนของอาเสี่ยกิมหงวน ซึ่งนวลลอร้องไห้คร่ำครวญด้วยความเจ็บปวด แต่เมื่อทุกคนเข้ามาในห้องเหตุการณ์ก็เปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ นวลลอร้องไห้หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ส่วนอาเสี่ยนอนแผ่หลาเหยียดขาอยู่กลางห้อง นัยน์ตาข้างขวาเขียวปัดเป็นวงกลมขนาดขนมครก เพราะถูกหมัดนวลลอรอ โหนกแก้มซ้ายบวมปริ ริมฝีปากปลิ้นแตกยับ นวลลอรอหัวผมพลาถแกล้งร้องไห้ และรำพัน

“อ้อ ๆ ๆ ป่าเถื่อนที่สุด เตะเขาตั้งหลายที ต้อยเขาล้มลงไปแล้วยังกระที่บซ้ำ”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก

“พอแล้วโว้ยขายนวล”

นวลลอรอสะคุ้งโหยงหันขวับมาทางประตูห้องนอนแล้วทำหน้าที่กระเรียกระดกครึ่งยิ้มครึ่งแหงซอบกล พล นิกร ศาสตราจารย์ดิเรกกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างหัวเราะลั่น

“เรื่องอะไรกันวะขายนวลถึงเกิดพิศกัณกลางดึกกลางคืนเช่นนี้” ท่านเจ้าคุณพูดเสียงหัวเราะ “พวกเราได้ยินเสียงแกเมื่อกี้รีบเข้ามาดูนี่กว่าแกแยะแล้ว ที่แท้มันก็เหมือนแบบเก่า”

นวลลอรอพาตัวเดินเข้ามาหา

“ไม่มีเรื่องอะไรหรอกค่ะ เสียพาเด็กสาวไปเที่ยวแล้วยังพูดแบบเวียดนามเหนือ ก็เลยเกิดตีกันขึ้นพอหอมปากหอมคอค่ะ”

อาเสี่ยกิมหงวนผูกคูกขึ้นนั่ง

“หอมปากหอมคออะไรล่ะ ล่อเสี่ยเสี่ยหน้าตาขบเขินยิ่งกว่าแม่โคแวนโดนหมัดชาตีสาย”

นิกรยิ้มให้เสี่ยหงวน

“ความจริงแก่ก็ไม่น่าจะรุนแรงกับคุณนวลถึงอย่างนี้ เราได้ยินคุณนวลรำพันว่าแก่ป่าเถื่อน เตะคุณนวลตั้งหลายทีล้มลงไปแล้วยังกระทืบซ้ำ”

เสี่ยหงวนทำตาเขียว

“อ้อ – เชื้อเขาซี นวลนั่นแหละกระทืบกันตอนที่กันล้มลงไป”

“อู๋ตาย” นวลล่ออุทาน “อย่ามาหาเรื่องนะคะ ตอนนั้นเรากำลังตีกันเสี่ยล้มลงไป นวลยังตัวไม่ทันก็เหยียบอกเสี่ยแล้วกระโดดข้ามไป มีอย่างหรือคะหาว่านวลกระทืบ”

พล.ต. พล เดินเข้ามาประคองกอดเอว นวลล่อพาไปทางหน้าต่างห้อง

“อย่าอะอะไปเลยครับอายุพวกคนใช้มัน”

เสี่ยหงวนพรวดพรวดคูกขึ้นยืนยกมือชี้หน้าพล

“อ้ายพลนะ มึงกอดเมียกู”

พลหัวเราะที ๆ หันมามองดูเสี่ยหงวนอย่างขบขัน

“ประเดี๋ยวพ่อยุให้คุณนวลเอาไว้ตายเลยพับผ่า คุณนวลนะน้องสาวกันไว้อ อย่าว่าแต่จะกอดเลย กันจูบให้ดูยังได้” แล้วพลก็ก้มลงจูบแก้มซ้ายนวลล่อครั้งหนึ่ง “นี่ยังงี้”

อาเสี่ยค้อนปะหลับปะหลือก

“ดันจูบเมียเขาต่อหน้าตัว นี่ดีว่าเป็นแกลนะ เป็นคนอื่นพอยิ่งทิ้งแล้ว”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“นัยน์ตาเขียวเป็นเบ้าตาขนมครก ปากปลิ้นเหมือนครุฑยังจะเก่งอีกหรือเสี่ย ไปเที่ยวไหนมาล่ะถึงโดนซ้อม อ้ายเราหรือคิดว่าคุณนวลคงถูกแกเตะตายแล้ว ที่แท้ตรงกันข้าม”

พลยิ้มให้นวลล่อ

“แก่แล้วครับเลิกตีกันเสี่ยทีเถอะ”

“ก็ยั่วโมโहनวลนี่คะ นวลถามว่าพานางโทรศัพท์ไปเที่ยวมาเรอะเท่านั้นแหละหาว่าถูกเด็กสาวแฟนของเขา”

นิกรกล่าวถามเสี่ยหงวนทันที

“เด็กที่ธนาคารเราใช้ใหม่ล่ะ”

“แหม – แกลมต่อหน้า นวล มันจะบอกแก่ได้อย่างไรวะ”

คุณหญิงวาดมองดูอาเสี่ยกับนวลล่อแล้วสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“มีเรื่องผิดหมองใจกันก็ค่อย ๆ พุคกันซิทำไมจะต้องลงมือลงตีนกันด้วย ทำให้คนอื่นเขาตกอกตกใจไปเปล่า ๆ เฮ้อผัวเมียคู่นี้มันดิกันมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ขอเสียทีเถอะนะลูกเต๋าก็โตแล้ว”

นั่นทาพาประภาและประไพ เดินเข้ามาหา นวลลออ พลเลี้ยงไปหาอาเสี่ย การปะทะกันระหว่างเสี่ยหงวนกับ นวลลออ สิ้นสุดลงเพียงแค่นี้ และไม่ปรากฏว่าเป็นชนวนให้เกิดการหย่าร้างกัน

ตลอดคืนวันนั้น อาเสี่ยกับ นวลลออ นอนหันหลังให้กันคนละเตียงโดยไม่ยอมปริปากพูดอะไรกันเลย แต่พอ นวลลออ ขยับตัวเสี่ยหงวนก็สะดุ้งเอือกหวาดผวา เพราะกลัวว่า หล่อนจะเล่นงานเขาด้วยปืนพกประจำตัวของหล่อน

เช้าวันรุ่งขึ้นเป็นวันเสาร์

นวลลออกับเสี่ยหงวนต่างก็ปิ้งเข้าหากันไม่ยอมพูดกัน นันทาช่วยประคบเบาตาให้กิมหงวน ใช้ผ้าทำลูกประคบจุ่มน้ำอุ่นกดลงที่กระบอกตาข้างขวา และ โหนกแก้มซ้าย อย่งไรก็ตามความเจ็บปวดจากพิษหมัดของ นวลลออ ทำให้อาเสี่ยลืมตาข้างขวาไม่ขึ้นตะเกียงหรีไปข้างหนึ่ง

ตอนสายวันนั้น พล.ต. พลชวนเพื่อนเกลอของเขากับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ไปเที่ยวตลาดนัด เพื่อหาซื้อลูกแมวตัวเมียที่น่ารักให้ลูกหญิงวาดตัวหนึ่งตามความประสงค์ของท่าน และพลอยากจะได้ลูกสุนัขสักตัวหนึ่ง

คาดิเล็กแก๊งซึ่งจับโดยเจ้าแห้วเล่นมาจอดหน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติในเวลา 10.00 น. ตลาดนัดสนามหลวงในระยะต้นเดือนอยู่ข้างจะกึกกัก ผู้คนหนาแน่น คณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณ และเจ้าแห้วลงจากรถบุกเข้าไปทางด้านเหนือของสนามหลวง อันเป็นที่จำหน่ายลูกสุนัข แมว นก และสัตว์เลี้ยงต่าง ๆ ตลอดจนปลาตู้ ไก่ชน กระจอก กระแต กระจ่าย อาหารสัตว์ เครื่องอุปกรณ์ในการเลี้ยงสัตว์มีสารพัดตลอดถนนตัดผ่านด้านตะวันตกไปทางด้านตะวันออก และตัดจากทางเหนือไปกลางสนามด้านใต้ มีร้านแผงลอย และร้านแบบกะดินหลายร้านปะปนอยู่ ชาวเขาที่ฉลาดกว่าชาวกรุงซื้อพลอสีแล้ววัดเกาเขามาตั้งขายได้กำไรหลายเท่าแล้วทำพูดไทยได้นิด ๆ หน่อย ๆ โทกกว่าเป็นอัญมณีที่นำมาจากยอดดอยต่าง ๆ บางร้านก็ขายไม้ตะพด ขายยาต่าง ๆ ขายของป่า

สี่สหายกับท่านเจ้าคุณแต่งกายแบบสุภาพชนเดินปะปนกับประชาชนนักเที่ยวตลาดนัด แมวไทยตัวเล็ก ๆ ซึ่งเป็นแมวตัวเมียไม่มีขายมีแต่ตัวผู้ ส่วนลูกสุนัขที่สวยถูกใจพลก็หาไม่ได้ เจ้าของร้านขายสุนัขคนหนึ่งบอกกับพลให้มาดูพรงนี้ เขาจะนำลูกสุนัขมาให้พลดูสักสองสามตัว

เมื่อซื้อแมวและหมาไม่ได้ก็เดินเที่ยวกันโดยไม่มีจุดหมาย เด็กชายอายุ 8 ขวบแต่งกายสกปรก ไม่มีกลิ่นสะอาดคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าเจ้าคุณปัจฉิม ๑ แล้วยิ้มให้ท่าน

“คุณตาอะ หัวล้านที่คุณตาใส่คุณตาซื้อที่ร้านไหนอะ หนูอยากได้”

นิกรกับเสีหงวนแหกปากหัวเราะลั่น ท่านเจ้าคุณมองดูเจ้าหนูน้อยอย่าง

โมโหเคียด

“ไม่ใช่หัวล้านกระดากไวย้ายหนู นี่มันของจริง”

เจ้าหนูน้อยอ้าปากหาว

“หรือครับ หนูนี้กว่าหัวล้านกระดากเสียอีก” พุดจบเจ้าหนูก็เดินเลี้ยวไปจาก

ที่นั่น

ร้านแบกะดินร้านหนึ่งจำหน่ายว่านสารพัด และสมุนไพรอันมีคุณค่าในทางบำบัดโรคต่าง ๆ ทั้งสด และแห้ง มีโต๊ะเตี้ย ๆ กว้าง 2 ฟุตยาว 3 ฟุตวางว่านและเครื่องยาเหล่านี้ เจ้าของร้านเป็นชายผู้สูงอายุรูปร่างบอบบางผิวคล้ำหมองออกประปราย เมื่อคณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วหยุดยืนรวมกลุ่มหน้าร้านของเขา เขาก็ยิ้มให้

“เชิญครับ เชิญท่านชมว่านยาทุกชนิด ของแท้ไม่ใช่ของเทียมครับ รับรองในสรรพคุณ ไม่หลอกลวงให้หลงเชื่อ ว่านอายุวัฒนะ ว่านอยู่ยงคงกระพัน ว่านเสน่ห์ ว่านมหาอุด ว่านมหากำล้าง ว่านพระฤๅษิตาไฟฟกซ้ำคำเจียวทาปู้บหายปี้บ ไม่จริงอย่างว่าทำให้เอาไปลิสจับทดลองกันให้ดูเลยครับ ลองให้เห็นสรรพคุณ แล้วค่อยซื้อ”

เสีหงวนหันมายิ้มให้นิกร

“ว่านอะไรนะที่เขาว่าฟกซ้ำคำเจียวทาปู้บหายปี้บ”

“ว่านพระฤๅษิตาอะ”

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยงแล้วพุดเสริมขึ้นเบา ๆ

“รับประทานฤๅษิตาไฟครับไม่ใช่ตาอะ”

อาสีหมองดูหน้าเจ้าของว่าน

“อันไหนพี่ชายที่ว่าแก้ฟกซ้ำคำเจียว”

เจ้าของร้านเอื้อมมือหยิบวัตถุชิ้นหนึ่งคล้ายกับขิงแก่ ๆ แต่หัดเหี่ยวแล้วขึ้นมาส่งให้

เสีหงวนอย่างนอบน้อม

“นี่ครับเจ้านาย พวกชาวบ้านป่าทางประจวบ ๑ เรียกว่าว่านฤๅษิตาไฟครับ มีสรรพคุณใช้ทาแก้ฟกซ้ำคำเจียว แก้พิษแมลงสัตว์กัดต่อย เนื้อนออกมานิดหน่อยแล้วทาตามที่ฟกซ้ำ นาที่เดียวหายเลยครับ ถ้าไม่หายตะผมได้ กล้าทำถึงอย่างนี้เพราะของของผมยอดเยี่ยมจริง ๆ ถ้าฟกซ้ำข้างในหันเป็นจีน ๆ ต้มกินแต่น้ำมือเดียวได้ผล”

เสีหงวนคืนว่านให้ไปแล้วถอดแว่นตาขอบกระต๊อออกยกมือขวาชี้ขอบตาขวา

ของเขา

“ฟกซื้ออย่างนี้ทาหายไหมครับ”

“อ้อ หายซีครับ ผมทดลองให้ดูเลย แต่มีสัญญาว่าถ้าหาย เจ้านายต้องซื้อว่านหัวนี้ะครับ”

“ซื้อแน่ หัวละเท่าไรละ”

นักค้าวานและสมุนไพร่หนึ่งคิดสักครู่

“ร้อยบาทก็แล้วกันครับ”

นิกรชักโมโห และเกลียดจี๋หน้าขึ้นมาทันที

“ว่านหัวนี้ะเรอะร้อยบาท”

“อ้าว ไม่ใช่ขิงหรือกระเทียมนะครับจะได้ขายแ่งละสองสลึง ว่านพระฤาษีตาไฟบนยอดเขาตะนาวศรีที่เมืองกาญจน์ ๆ มีแห่งเดียวเท่านั้น เจ้านายลองคิดดูซีครับ ว่าผมลำบากตรากตรำสักเพียงไหนกว่าผมจะเดินทางไปถึงนั่น และเที่ยวค้นหามัน”

พลต. พลกล่าวกับเสี่ยหงวน

“ไปเถอะโว้ยอ้ายหงวน ทางต้นทางที่เราเข้ามาก็มีอีกร้านหนึ่ง ไปแวะดูกันก็ได้”

“เห็นว่าแพงก็ต่อซีครับเจ้านาย” ชายชราพูดเสริมขึ้นทันที “ของซื้อของขายต่อรองกันได้นี้ครับ ไม่ซื้อไม่หาไม่ว่าอะไร ถ้าซื้อก็ขอบคุณ ไม่ซื้อก็ขบใจ”

นิกรก็มลงหยิบว่านพระฤาษีตาไฟขึ้นมาดู

“ต่อสักคำเถอะนะ หกสลึงเป็นยังไงครับ”

“โอ้โฮ...ต่อแบบนี้ถ้าอายุผมลงไปสัก 10 ปีก็คงน่าคุ้ม”

เจ้าแห้วทำตาเขียวกับพ่อค้าวาน

“ยังงั้นก็นักเลงไปหน่อยซีพรรคพวก การต่อราคาจะต่อเท่าไรก็ได้ เมื่อขายไม่ได้ก็อย่าขาย บอกร้อยบาทจะให้ต่อ 80 บาทยังงั้นเรอะ เดี่ยวอ้ายวะขึ้นมาทีไรจะเตะเข้าให้เท่านั้น ลือแกว่าอ้วนนะโว้ย เรื่องชกกับคนแก่อ้วนชอบ เพราะไม่มีทางสู้กับอ้วน”

พลยกฝ่ามือผลักหน้าเจ้าแห้วเต็มแรง

“ซ้กจะใหญ่ไปอ้ายแห้ว เดี่ยวก็สวดยหรอก”

พ่อค้าวานในวัย 60 เศษกล่าวกับเสี่ยหงวนอย่างนอนน้อม

“เอาอย่างนี้ดีไหมครับเจ้านาย ขอบตาขวาของเจ้านายที่ฟกซื้ออยู่นี้ ผมจะฟันว่านฤาษีตาไฟทาให้เดี๋ยวนี้ ถ้าทาปุ๊บหายปั๊บเจ้านายต้องซื้อว่านหัวนี้ไป และจ่ายให้ผม 100 บาท”

“ก็เข้าทีดีเหมือนกัน แต่ถ้าทาไม่หายละคุณจะว่ายังไง”

“ผมจะลงนอนให้เจ้านายกระแทบเลยครับ คนอย่างผมนายอิน หรือลุงอินพ่อค้าตลาดนัดสนามหลวงรู้จักผมดี ใครป่วยไข้ก็มาซื้อว่านยาของผมไปรักษาตัว ราคาของมันก็แล้วแต่เป็นว่านชั้นดีหรือชั้นเลว หัวละบาทก็มีครับ และอย่างแพงหัวละ 500 บาทก็มี”

“เอา – ตกลงนายอิน” เสียงหวนพุดยิ้ม ๆ “ลองฝันว่านฤมิตาไฟทารอยฟกซ้ำที่
ขอบตาขวาให้ผม ถ้าหายผมเชื่อว่าวันนี้ทันที”

“ครับขอบคุณ เชิญทุกท่านนั่งซีครับ”

ศาสตราจารย์ดิเรกทำหน้าที่หน้าขอบกล

“เก้าอี้ไม่มีนี่ครับ”

“ที่นั่งของ ๆ กับพื้นดินซีครับ หรือเชิญเข้ามานั่งหลังร้านผมก็ได้ ผมมีเสื่อเก่า ๆ
อยู่พื้นหนึ่ง เชิญครับ” พุดจบเจ้าของร้านแบกะดินก็คว้าเสื่อที่ม้วนไว้พื้นหนึ่งปูลงบนพื้นหลังร้าน

เพราะอยากดูความศักดิ์สิทธิ์หรืออิทธิฤทธิ์ของว่านฤมิตาไฟ คณะพรรคสี่สหาย
กับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแก้วจึงบุกเข้าไปหลังร้านของลุงอิน และนั่งรวมกลุ่มกันบนเสื่อพื้นนั้น
ลุงอินเอามัดเถื่อนว่านฤมิตาไฟออกมาชิ้นหนึ่ง แล้วหยดน้ำลงบนหินบดยาเพียงไม่กี่หยด เอาว่าน
ฝกกับหินบดนั้นเพียงสักครู่ก็ใช้สำลิจับน้ำว่านในหินบดจนชุ่มโชกแล้วเลื่อนตัวเข้ามาหาอาเสี่ย

“ถอดแวนออกซีครับเจ้านาย ทุกท่านคอยดูนะครับ ผมรับรองว่าในนาทีเดียวรอย
ฟกซ้ำดำเขียวที่ขอบตา และที่โหนกแก้มของเจ้านายจะหายไปทันที” พุดจบลุงอินก็ยกมือไหว้อา
เสี่ยเสียก่อนแล้วเอาสำลิจับน้ำว่านเซ็ดรอบขอบตาข้างขวาเสร็จแล้วก็เซ็ดโหนกแก้มซ้ายที่บวมซ้ำ
เพราะถูกหมัด หรือสอกสันของนวลล่อเมื่อคืนนี้จากการตะลุมบอนกัน ซึ่งนวลล่อเป็นฝ่ายบุก
และกิมหงวนเป็นฝ่ายปิดป้อง หรือฝ่ายรับ

พล นิกร ศาสตราจารย์ดิเรก เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เต็มไปด้วยความตื่นเต้นมหัศจรรย์
ใจอย่างยิ่ง รอยฟกซ้ำที่ขอบตา และโหนกแก้มของอาเสี่ยค่อย ๆ เลือนหายไปทีละน้อย ซึ่งไม่น่าจะ
เป็นไปได้ นายพลดิเรกอ้าปากหาวมีความรู้สึกคล้ายกับว่าเขาตกอยู่ในความฝัน ทั้งนี้ก็เพราะเขา
เป็นหมอเขาไม่เคยพบยาชนิดใดที่จะทำให้การฟกซ้ำหายไปได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้

เพียงนาทีเดียวจริง ๆ ขอบตาขวาของอาเสี่ยก็เป็นปกติทั้ง ๆ ที่น้ำว่านยังไม่ทันจะ
แห้ง ส่วนโหนกแก้มซ้ายก็ยุบไป

“อิท อีส วันเดอรฟูล” ศาสตราจารย์ดิเรกกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ “หน้าแกเป็น
ปกติแล้วอ้ายหงวน”

“ฮ้า” อาเสี่ยอุทาน

“จริงว่ะ”

เสียงหวนหันมาทางพ่อค้าว่าน

“ว่านของคุณวิเศษมากนายอิน เอาละครับผมตกลงซื้อ ฮะ ฮะ ไม่น่าเชื่อเลย
พับผ่า”

ศาสตราจารย์ดิเรกพุดเสริมขึ้น

“ว่านชนิดนี้คุณมีอยู่เท่าไรผมซื้อหมดหัวละร้อยบาทนะครับ”

นายอิน หรือลุงอินขมวดคิ้วเข้าหากัน

“เสียใจจริง ๆ ครับเหลืออยู่หัวเดียวเท่านั้น ต้องหมดฝนเสียก่อน ผมจึงจะบุกป่า
กาญจนบุรีหาว่าน และสมุนไพรมาขายแต่ว่านฤๅษีตาไฟหายากครับ” พูดยบเขาก็หีบว่านหัวนั้น
ส่งให้เสี่ยหงวน “นี่ครับเรื่องคุณภาพผมขอรับรอง ใช้ประโยชน์ได้ทั้งกินทั้งทา”

เสี่ยหงวนหีบชนบัตรปีกหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อฮาไวของเขาแล้วส่งชนบัตร
ใบละ 100 หนึ่งฉบับให้พ่อค้าว่าน ต่อจากนั้นเขาก็ส่งว่านฤๅษีตาไฟให้ศาสตราจารย์ดิเรก

“กันให้แก่อายหมอบ เพื่อแกะจะได้เอาไปทำการวิจัยคุณภาพของมัน หรือถ้าแก
สามารถปลุกมันจากหัวนี้ก็ดีเหมือนกัน”

“อ้อไร้อาจจะปลูกขึ้นก็ได้ ว่านนี้มีประโยชน์ทางแพทย์มาก แต่กันก็เคยพุดอยู่
เสมอว่าสมุนไพรในบ้านเรานั้นล้วนแต่มีคุณค่ามหาศาลในการบำบัดโรคต่าง ๆ ที่นี้คนที่ไม่มีความรู้
ในการแพทย์ มักจะเอาสรรพคุณของมันเป็นต้นว่า ต้นทองพันชั่ง ซึ่งเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่งรักษา
โรคอะไรไม่ได้เลย”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กล่าวถาปนายนอนอย่างสนใจในเรื่องว่านยาที่กองขายบนเตียง
ไม้เตี้ย ๆ

“มีว่านอะไรที่ดี ๆ อีกบ้างล่ะ”

“ว่านมหาอุคซีครับท่าน ป้องกันเชื้องาอาวุธทุกชนิด ขึ้นเดียวอมไว้ในปาก เอา
มิดโคนเดือนแขนจนมิดโคนบั้นยังไม่เข้า ปืนหรือดาบทดลองได้ครับ เอาหลาวแทงกันยัง
ยืมเป็น”

“แต่ตาย.....” นิกรพุดต่อ

นายอินสะคั้ง

“ไม่ตายซีครับ ตายจะยืมได้อย่างไร”

“ไม่รู้ บางคนตายแล้วยืมถมเถไป เพื่อนผมคนหนึ่งขึ้นอึดที่ดแล้วยังอมยืมแก้มคู่
หมอนั้นตอนมีชีวิตอยู่เป็นคนหน้าเป็นหัวเราะร่วน ลื่นใจตายก็ยังยืมจนกระทั่งเมียคิดว่า
นอนหลับ”

พลถาปนายนอนอย่างเป็นการ

“ว่านมหาอุคซีของคุณทดลองกันเดี๋ยวนี้ได้ไหมครับ แต่ทดลองคุณนะไม่ใช่ทดลอง
พวกผม”

นักขายว่านยืมน้อยยืมใหญ่

“ได้ซีครับ แต่ว่าท่านทดลองเห็นผลแล้วท่านต้องซื้อนะครับ” พูดยบเขาก็เอื้อมมือ
หีบว่านบนร้านหัวหนึ่ง “นี่ยังไรครับว่านมหาอุคซี โดเท่าเม็ดถั่วยี่สงทั้งเปลือกแต่ใช้ได้ตลอดชีวิต
ถึงแม้จะเหี่ยวแห้งสรรพคุณไม่เปลี่ยนแปลง อมไว้ในปากเท่านั้น วัวชนทางปีกษ์ใต้บางตัวเจ้าของ
เอาว่านมหาอุคซีไว้ในหูมันครับ ลงสนามที่ไรชีวิตคู่ต่อสู้ตายทุกทีตัวเองไม่มีบาดแผลแม้แต่รอย

ทั้ง ๆ ที่ถูกขวิดจ้ง ๆ ผมได้มาจากเทือกเขาตะนาวศรีเหมือนกันครับเป็นว่านที่หายากที่สุด เอามาปลูกก็ไม่ขึ้นครับ ผมเคยทดลองแล้ว”

นายอินอมนำมหาอุคไว้ในปากแล้วเปิดกล่องขนมปังเก่า ๆ หยิบมิดโกนเล่มหนึ่งออกมาส่งให้เจ้าแห้ว

“เอาซีครับลองฟินแชนผมดู หรือกริดก็ได้”

เจ้าแห้วทำหน้าเบ้

“ไม่เอาละครับ ผมขี้เกียจมีธุระไปติดคุก”

นายอินหัวเราะเบา ๆ

“ลองเถอะนำ ถ้าผมมีบาดแผลผมรับรองว่าผมจะไม่เอาเรื่องคุณ ที่ผมทำให้ลองก็เพราะผมอยากขาย และเชื่อว่าพวกเจ้านายมีเงินซื้อว่านผม พวกที่มาขึ้นมุงคุณผมไม่อวดอ้างสรรพคุณหรอกครับ ถ้ามผมให้อธิบายจนเหนื่อยแล้วก็เดินไปทางอื่น”

เจ้าแห้วส่ายหน้า

“ให้เจ้านายผมลองดีกว่า ถ้ามีเรื่องราวท่านก็มีเงินพอที่จะสู้ความได้”

ลุงอินส่งมิดโกนเล่มนั้นให้นิกร

“ลองดูครับเจ้านาย แล้วเจ้านายจะตื่นเต้นในอภินิหารของว่านมหาอุคของผม มิดหรือปิ่นเคยลองมาแล้วครับ ต่อให้เอาปิ่นใหญ่หน้ากระทรวงกลาโหมมายิงผม ผมก็จะยืนแอนอกให้อิง”

นิกรหัวเราะ

“เอามิดโกนนี้ก็แล้วกัน แต่ถ้าเข้าเนื้อคุณอย่าเอาเรื่องกับผมไม่ได้না”

“สาบานให้เลยครับ ฝนกำลังครึ้ม ๆ ให้ฟ้าผ่าผมซีเอา”

“โน ๆ ๆ” ศาสตราจารย์ดิเรกรีบกล่าวห้าม “ฟ้าผ่าคุณพวกเราอยู่ใกล้เคียงแค่นี้ก็จะพลอยเท่งทิ้งไปด้วย”

นิกรร่างมิดโกนออกมา มิดโกนเล่มนี้ยังใหม่เอี่ยมคมกริบ ลุงอินยื่นแขนขวาให้ พ.อ.นิกรด้วยความมั่นใจในความศักดิ์สิทธิ์ของว่านมหาอุค นิกรเม้มปากแน่น และกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“นี่ถึงพ่อแก้วแม่แก้วไว้บ้างนะครับ”

ชายชราสะดุ้งโหยง

“อย่าพูดให้ผมใจเสียซีครับ ปู่โง่ จะเถื่อน หรือจะกริดก็สุดแล้วแต่เจ้านายเถอะครับ”

นิกรยกมิดโกนขึ้นแล้วฟันลงไปที่ย่องแขนของลุงอินอย่างเบา ๆ แต่ถึงเบา ๆ มันก็ควรจะได้เกิดบาดแผลเนื่องจากมิดโกนนั้นมีความคมกว่ามีดธรรมดา อย่งไรก็ตาม สีสหายกับ

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ และเจ้าแห้วต่างรู้สึกตื่นเต้นมหัศจรรย์ในอีก เมื่อแลเห็นท้องแขนของนักค้าว่านยา เป็นปกติ

เสีหงวนหันมาบอกนิกรด้วยเสียงหนัก ๆ

“เลื่อนตัวเข้าไปลองเช็ดลูกกระเดือกนายอินซี”

นิกรอ้าปากหาว

“อย่าให้ถึงอย่างงั้นเลยวะ เช็ดลูกกระเดือกตลอดลมขาด นายอินก็ตื่นพราด เหมือนไก่ถูกเช็ดคอ แล้วกันก็ต้องย้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุกอย่างน้อย 10 ปี เช็ดแขนดีกว่า”

ทุกคนจ้องตาเขม็งมองดู พ.อ.นิกรเอาเม็ด โคนกรีดแขนลูกอินค่อนข้างแรงกรีดแล้ว เลื่อนไปมาจนแลเห็นรอยคมมีดเป็นทางขาวแต่ไม่เข้า นิกรยกมีด โคนขึ้นฟันท้องแขนอีกหลายที และฟันแรงขึ้นตามลำดับ ในที่สุดนิกรก็พับมีดวางลงบนเสื่อ และยกมือไหว้ลูกอินแสดงความ เลื่อมใสศรัทธาด้วยใจจริง

“ผมยอมแล้วครับนายอิน ยอมเช็ดือแล้วว่่าว่านมหาอุคของคุณวิเศษสุด มี คุณภาพเหมือนกับหลวงพ่อกิ่งปวเรศร์ของพ่อตาผม”

นายอินคายน่าอันศักดิ์สิทธิ์ออกมาจากปากของเขาแล้วถามว่า

“เจ้านายคนไหนจะซื้อครับ”

“ผมเอง” พลตอบ “เท่าไรล่ะ”

“สามร้อยบาทครับ”

“ลดบ้างไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้หรอกครับเจ้านาย ว่านยาที่ร้านผมบอกค่าไหนก็ค่านั้น ต่อน่ะต่อได้แต่ผม ขายให้ไม่ได้”

“เอา – ผมซื้อเอง ล้างขี้ฟันของคุณออกเสียก่อนซี คุณอมเอาไว้ในปากเปือก น้ำลาย และอาจจะมึขี้ฟันติดอยู่”

นายอินจัดแจงหาน้ำมาล้างหัวว่านจนสะอาด ต่อจากนั้นพลก็จ่ายเงิน 300 บาทให้ เจ้าของร้านขายว่านยา และรับว่านมาเก็บไว้ในกระเป๋าสีเทาของเขาด้วยความพอใจ เมื่อว่าน มหาอุคถูกหย่อนลงกระเป๋าสีเทาของพลเรียบร้อย เสีหงวนก็เอื้อมมือหยิบมีด โคนมาจ้างออกแล้วยก มีดฟันท่อนแขนขวาของพล.ต. พลเต็มแรงเสียงดังจึกแต่แล้วอเสีหงวนก็นั่งตะลึงอ้าปากค้าง

“แน่ว๊ว้ย ว่านของนายอินเขาแน่จริง ๆ หน้าของแกกลายเป็นหนังแรดไปแล้ว อ้ายพล”

พลหัวเราะชอบใจ และหันมาทางศาสตราจารย์ดิเรก

“ว่าไงหมอ ตื่นเต้นมากหรือเพื่อน”

“อ้อ มันไม่น่าจะเป็นไปได้แต่มันก็เป็นไปแล้ว มันเป็นเรื่องของความเร้นลับ มหัศจรรย์ กันซื้อบ้างไว้” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่นายอิน “มีอะไรดี ๆ อีกบ้างครับ”

ชายชราเอื้อมมือหยิบवानบนร้านเตี้ย ๆ มาอีกหัวหนึ่งส่งให้นายพลดิเรก

“หัวนี้ดีใหม่ครับเจ้านาย ชื่อว่านอยู่ยงคงกระพัน สรรพคุณเหมือนกับว่านมหาอุด หัวโตกว่าหน่อย แต่ราคา 300 บาทเท่ากัน”

ศาสตราจารย์ดิเรกพิจารณาแล้วลุกขึ้นยืนอมว่านไว้ในปากล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบปืนพกวิโวลเวอร์ซึ่งเป็นปืนคู่มือของเขาออกมา เมื่อนายพลดิเรกยกปืนพกขึ้นจ่อปากกระบอก ปืนที่ขยับขาของตัวเองบรรดาไทยมุงที่ยืนอยู่หน้าร้านก็ร้องเอะอะแล้ววิ่งหนีแตกสือ สามเกลอกับ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วตกใจย่นตาเหลือกไปตามกัน ไม่มีใครคิดว่าศาสตราจารย์ดิเรกจะกล้าทดลองสรรพคุณของว่านด้วยปืนพก และกล้ายิงตัวเอง

“อย่า ดิเรก” ท่านเจ้าคุณร้องเสียงหลง

นายพลดิเรกกระดิกน้ำเหนียวไถยั้งทันที มีเสียงนกสับดังแชะ แสดงว่าอิทธิฤทธิ์ของว่านทำให้กระสุนนั้นดันด้าน หรือยังไม่ออก

“ทำไมแกล่่นบ้า ๆ อย่างนี้วะหมอ” พลเอ็ดตะโร

ศาสตราจารย์ดิเรกโบกมือห้าม

“กันต้องการพิสูจน์ความจริงวะ ฮะ ฮะ เป็นอันว่าว่านอยู่ยงคงกระพันของนายอินวิเศษแน่ กันจะซื้อไว้ใช้ป้องกันตัว กระสุนปืนของกันใหม่เอี่ยม และกันทำปืนใช้เองเมื่อเร็ว ๆ นี้ ไม่ใช่กระสุนซื้อ เรื่องด้านเป็นไปไม่ได้ โอ...วิเศษมาก” แล้วนายพลดิเรกก็เก็บปืนพกไว้ในกระเป๋ากางเกงตามเดิมคายนานออกมาใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อฮาไวลายพม่าแทงกบผ้าไหมไทย

ศาสตราจารย์ดิเรกนั่งลงในกลุ่มเพื่อนของเขาจัดแจงชำระเงิน 300 บาทให้นายอิน พอค้าวานยาชั้นดี ต่อจากนั้นนายอิน หรือลุงอินก็เสนอว่านต่าง ๆ อีกหลายชนิด เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ชื่อว่านยาอายุวัฒนะ 100 บาท ว่านมหากำลังกินแล้วชูได้ 5 นิ้ว 120 บาท เจ้าแห้วชื่อว่านเสน่ห์ 50 บาท ใช้ประโยชน์สร้างเสน่ห์ในตัวเองทำให้สาวแก่แม่มายหลงรัก ส่วนนิกรไม่ยอมเสียเงินซื้อ แม้แต่บาทเดียว

ในที่สุดนายอินได้นำว่านหัวหนึ่งออกมาจากกล่องเล็ก ๆ ของเขาที่ซ่อนไว้ในหีบ ไม่ได้ร้าน เขาส่งว่านขนาดกะทัดรัดหัวนั้นให้อาเสียกิมหงวนแล้วกล่าวกับอาเสี้อย่างพินอบพิเทาว่า

“เจ้านายน่าจะมีว่านนี้ไว้ใช้ประจำตัวนะครับ เพื่อเดชะ และราศีของเจ้านายเอง ศัตรูน้อยใหญ่ทั้งสิบทิศจะพ่ายแพ้เพราะเกรงกลัวในศักดิ์ศรีและอำนาจ”

อาเสียนิ่งฟังอย่างสนใจแล้วมองควานหัวนั้น

“ชื่ออะไร”

“350 บาทเท่านั้นแหละครับ”

“ว่า.....ผมถามว่าชื่ออะไร ชักจะงกเงินแล้วใหม่ล่ะ”

“ชื่ออำนาจนรสิงห์ครับ ว่าวันนี้ใครมีติดตัวจะทำให้มีอำนาจน่าเกรงขาม ใครพบเห็นก็เกรงกลัว คิดจะทำร้ายก็ไม่กล้า”

เสี่ยหงวนสายหน้า

“ผมเป็นนักธุรกิจการค้าไม่ใช่ข้าราชการเมือง อำนาจไม่จำเป็นสำหรับผม และผมไม่ชอบมีอำนาจหรอกคุณ ผมมีเงินก็เหมือนมีอำนาจอยู่แล้ว”

“แต่ว่าอย่างน้อยเจ้านายก็คงจะเกรงกลัว หรือเกรงอกเกรงใจคุณนายที่บ้าน ถ้าหากว่าได้ว่าอำนาจนรสิงห์ไป ผมรับรองว่าคุณนายจะกลัวเจ้านายเหมือนกับหนูกลัวแมวเขี้ยวครับ สบตาเท่านั้นก็กลัวลาน เคยขึ้นเสียง หรือข่มขู่ก็จะไม่กล้าทำอย่างนั้นอีก เจ้านายจะตบสักฉาดสองฉาดก็นั่งร้องไห้ไม่กล้าสู้หรือปริปากพูดอะไร ผมเองมีเมีย 9 คน และเมียผมอยู่รวมบ้านเดียวกันโดยไม่ทะเลาะวิวาทกัน ก็เพราะผมมีอำนาจนรสิงห์”

“ฮ่า มีสรรพคุณขนาดนี้เชียวนะหรือ”

“โธ่ – พุดแล้วเหมือนโกหกครับเจ้านายหลายคนเชื่อว่านี่ไปใช้ เคยกลัวคุณหญิงหรือคุณนายที่บ้านกลับดื้อนเมียเป็นลูกได้ ทั้งคู่ค่าทั้งโขกสับ จะมีอนุสัก็คนคุณนายใหญ่ก็ไม่กล้ามีเสียง”

“เอ – เข้าทีแสะ เท้าไหนระนายอิน”

“350 บาทขาดตัวครับเจ้านาย”

“ตกลง ถ้าไม่จริงอย่างว่าอาทิตย์หน้าผมมาเหยียบกรรมคุณที่นี้ละ”

“เอาเลยครับ กระจับผมเลย คนอย่างผมไม่หลอกลวงใครหรอกครับ ว่านของผมมีสรรพคุณอย่างไรก็ว่าไปตามความสัตย์ความจริง คนเราโกหกเขาหลอกลวงเขามันไม่ยั่งยืนหรอกครับ”

อาเสี่ยหันมาทางนิกร

“แกชื่ออำนาจนรสิงห์ไว้ข้างซี คุณประไพจะได้กลัวแก”

นิกรสายหน้า

“ไม่ละเพื่อน กันขอมกแล้วเมียตลอดไปดีกว่าที่กันจะยอมเสียเงิน 350 บาทค่าว่านหัวเล็ก ๆ หัวเดียว”

กิมหงวนล้วงกระเป๋าหยิบเงินออกมาจ่ายให้นายอินอีก 350 บาทเป็นค่าว่านอำนาจนรสิงห์ นักค้าว่านยาประนมมือไหว้คณะพรรค 4 สหายกับท่านเจ้าคุณ แล้วให้ศิลาให้พรขอให้มาอุดหนุนอีกในโอกาสต่อไป คือในวันเสาร์อาทิตย์ที่มีตลาดนัด ต่อจากนั้นก็มีการโองาปราศรัยกันตามสมควร

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กระจับกระชาบถามนายอินว่า

“ว่านยาที่ฝนทาหัวล้านให้ผมเกิดขึ้นมามีบ้างไหมนายอิน ถูกแพงก็ไม่ว่าฉันอยากจะได้”

นายอินสันศิระ

“ไม่มีหอรอกขอรับ มีแต่वानที่ฝนทำให้ผม หรือขนร่วง”

ท่านเจ้าคุณทำคายน

“แล้วฉันจะซื้อไปทำหอกอะไรละ”

ชายชราขี้มแห้ง ๆ

“ท่านไม่ลองใช้น้ำมันจี้ไก่คูบ่างหรือครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จู๋ปาก

“พูดเป็นบ้า นั่นมันเป็นเรื่องที่เขาพูดกันเล่น ๆ เอาละเลิกคุยกันได้แล้ว” แล้วท่านก็หันมาทางคณะพรรคสี่สหาย “ไปเถอะ ้วยพวกเรา จมอยู่ที่ร้านนี้นานแล้ว ไปดูหาซื้อนกคิริบูนกันบ้าง อาจจะไปได้ไปเลี้ยงสักคู่หนึ่ง”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างลานายอิน และลูกจิ้งพากันออกไปจากร้านขายวานยาเดินเที่ยวชมตลาดนัดสนามหลวงกันต่อไป

ออกจากบริเวณตลาดนัดสนามหลวงเกือบเที่ยงแล้ว

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตั้งใจจะซื้อนกคิริบูนเยอรมัน ไปเลี้ยงดูเล่นสักคู่หนึ่งก็ซื้อไม่ได้ เพราะมีแต่นกคิริบูนที่ผสมในเมืองไทย ศาสตราจารย์ดิเรกสัญญา กับพ่อตาของเขาว่าเขาจะจดหมายติดต่อกับเพื่อนนักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมันตะวันตกคนหนึ่ง ให้ส่งมาในทางเมล์อากาศสักสองตัวในเร็ว ๆ นี้ซึ่งเพื่อนของเขาคงจะส่งมาแน่ ๆ เพราะเขาเคยให้คำแนะนำช่วยเหลือในด้านงานวิทยาศาสตร์มากมาย

เสี่ยหงวนพาเพื่อนเกลอกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไปเลี้ยงอาหารกลางวันในที่นัดลับแห่งหนึ่งทางถนนราชดำเนินกลาง และกลับถึงบ้าน “พัชรภรณ์” ในราว 14.00 น.เศษ เมื่อรดคาคิดเล็กเล่นผ่านประตูรั้วบ้านเข้ามา ทุกคนก็แลเห็น พันธ์ นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงยืน รวมกลุ่มอยู่ที่ระเบียงหน้าตึก ลูกชายของสี่สหายแต่งกายเหมือนกับราวกับลูกฝาแฝด สวมกางเกงขายาวสีน้ำตาล เสื้อยืดแขนสั้นคอปกสีนวลเกือบเป็นสีชมพู

เจ้าแห้วขับรถเก๋งคันงามแล่นมาหยุดเทียบบันไดตึก สี่สหายกับท่านเจ้าคุณต่างพากันลงมาจากรถ และเดินขึ้นไปบนตึก

“เมื่อคืนนี้พวกแกไปนอนที่หนกันมา” พล.ต.พลถามลูกชายของเขาด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

“บางแสนครับพ่อ”

“อ้อ – วิเศษขึ้น คำมีดแล้วยังอุตสาห์ขับรถไปบางแสน แล้วก็ไปบางแสนหน้าหนาวใครเขาไปกันบ้าง”

“อ้ายตีมันชวนไปครับ”

“อ้าว” สมนึกร้องขึ้นดัง ๆ “หาเรื่องให้ลูกเตะถูละซี”

พนัสหันควับมาทางสมนึก

“ก็แกเป็นคนขี้รถปอนเตียค แกชวนเราไปจริงไหมล่ะ”

เสี้ยต๊ะชักฉิว

“จริงนะจริงแล้วเสือกบอกลุงทำไมรู้อยู่แล้วว่ากันกับลุงพลไม่ใคร่จะกินเส้นกัน แล้วอ้ายเราก็เป็นคนเลื้อคร้อนอนอยู่แล้ว”

พลพูดเสริมขึ้นทันที

“เลื้อคร้อนอนแจะทำไมมัน”

สมนึกค้อนขวับ

“ผมก็วิ่งหนีลุงนะซี ถ้าลุงจะเตะผม” พุดจบก็หันมาพยักหน้ากับบิดาของเขา

“เดี๋ย ไปทางโน้นเถอะครับ ผมมีเรื่องสำคัญที่เป็นความลับเฉพาะอยากจะบอกให้เตี้ยรู้”

เสี้ยหงวนหัวเราะคล้ายกับรู้เท่าทันลูกชายของเขา

“เรื่องของแกก็ไม่เห็นจะมีอะไรนอกจากโดเงินนั่น”

“แล้วกัน ผมมีเรื่องเกี่ยวกับความเป็นความตายของเตี้ยจริง ๆ นะครับไม่เกี่ยวกับเงิน”

นิกรกล่าวขึ้นดัง ๆ

“เข้าไปในห้องโถงเถอะไว้ยพวกเรา พ่อลูกเขามีความจะปรึกษากัน”

ทุกคนต่างพากันเดินเข้าไปในห้องโถง คงเหลืออาเสี้ยกับสมนึกอยู่ที่ระเบียงหน้าต่างใหญ่เพียงสองคน ส่วนเจ้าแห้วนารถไปเก็บที่โรง เสี้ยหงวนยิ้มให้ลูกชายของเขา

“มีอะไรก็ว่ามา แต่ถ้าขอเงินก็โดนเตะแน่ เพราะเมื่อคืนตอนหัวค่ำได้ข่าวว่าคุณย่าให้เงินแกไปเที่ยวพันบาท ถ้ามจริง ๆ หมดหรือยังล่ะ”

สมนึกหัวเราะ

“อะไรหมด ผมไม่ใช่ลูกล้างลูกผลาญนะครับ ยังเหลืออีกตั้ง 10 บาท”

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

“แกก็เหมือนกับฉันเมื่อหนุ่ม ๆ นั่นแหละ”

“อ้าว – ก็ผมลูกเตี้ยนี่ครับ อ้า – ถ้าเตี้ยรักตัวกลัวตายก็อย่าเพิ่งขึ้นไปข้างบนเลย ครับ แม่กำลังเตรียมเล่นงานเตี้ยเต็มที”

เสี้ยหงวนขมวดคิ้วย่น

“เนื่องในงานอะไรวะ”

“มีผู้หญิงคนหนึ่งโทรศัพท์มาถึงเตี้ยมาตอนบ่ายโมง บังเอิญแม่เป็นคนรับสาย เลยเกิดทะเลาะกันทางโทรศัพท์ ผู้หญิงคนนั้นเขาบอกว่าเขาก็มีฐานะเป็นเมียเตี้ยคนหนึ่งเหมือนกัน แม่ย่ะใหญ่เลยเตี้ย ได้กันทางโทรศัพท์ตั้งนาน แม่ตะโกนแผลเสี้ยงลั่นห้อง”

อาเลี่ยปากจู้

“แล้วแม่แกเขาว่าอย่างไร”

“ก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอกครับ เพียงแต่บอกว่าเขาจะยิงเตี้ยทิ้งเพื่อไม่ให้ผู้หญิงคนนั้นเอาเตี้ยไปครอง เตี้ยกลับมาบ้านเมื่อไรแม่จะยิง”

เลี่ยหงวนนึกขึ้นได้ว่า เขามีว่านถาผีตาไฟ และมีว่านอำนาจนรสิงห์อยู่ในกระเป่าเสื้อฮาวของเขา ซึ่งว่านอำนาจนรสิงห์นั้นมีสรรพคุณทำให้ศัตรู หรือเมียรักเกรงขามในเคชะ และรัศมีของเขา อาเลี่ยหมดความยำเกรงนวลตลอดแล้ว เขาแหกปากหัวเราะลั่นแล้วพุดพลาฟหัวเราะพลาฟ

“แม่แกนะระจะยิงเตี้ย”

“ครับ เตี้ยกำลังจะตายอยู่แล้ว ไหงหัวเราะ”

เลี่ยหงวนหยุดหัวเราะทันที ใบหน้าของเขาเคร่งเครียดบึ้งตึง เขาจ้องตาเขม็งมองดูลูกชายสุดสวาทคนเดียวของเขา

“อ้ายตี”

สมนึกถอยหลังกรูด หน้าซีดเผือดแสดงท่าทีเกรงกลัวบิดาของเขา อันเนื่องจากอำนาจของว่านวิเศษ

“อ้อย ทำไมเตี้ยมองผมอย่างนี้ล่ะครับ นัยน์ตาเตี้ยยังกะไข่แมว ผมกลัวแล้วครับ ผมไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอะไรนี่ครับ ที่ผมพาเพื่อน ๆ ไปเที่ยวบางแสนเมื่อคืนก็เพราะเราตราคราทำงานกันมาตลอดสัปดาห์ก็ควรจะพักผ่อนหาความสุขกันบ้าง เราไม่ได้เที่ยวแบบสำมะเลเทเมา นะครับ” แล้วสมนึกก็ยกมือไหว้บิดาของเขา “ผมกลัวแล้วครับเตี้ย”

อาเลี่ยทำตาปริบ ๆ

“แกกลัวฉันจริง ๆ หรือว่าแกล้งทำเป็นกลัว”

“กลัวจริง ๆ ครับ ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคุณเตี้ยที่รักของผมจึงน่ากลัวน่าเกรงขามอย่างนี้ แะะ แะะ เต็มไปด้วยสง่าราศีเหมือนพญาราชสีห์”

กิมหงวนยิ้มเป็น นึกชื่นชมว่านอำนาจนรสิงห์ในกระเป่าเสื้อฮาวของเขาที่คลอใจให้ลูกชายของเขานึกเกรงกลัวเขาเป็นครั้งแรกในชีวิต

“เตี้ยไม่ว่าอะไรแกหรือลูก”

สมนึกยิ้มออกมาได้

“ไม่ทำนะครับ”

“อ้าว” อาเลี่ยเอ็ดตะโร “เตี้ยไม่ใช่หมาด ๆ นะ ไวยแกถึงได้ถามอย่างนี้ นี่....อ้ายตี เตี้ยถามจริง ๆ เอะ แกล้อเตี้ยเล่น หรือพุดจริง ๆ ที่ว่าแม่แกเขาจะยิง คอยยิงเตี้ย”

เลี่ยตีมองดูบิดาของเขาอย่างหวาด ๆ

“จริง ๆ ครับ ผมคอยดักพบเตี้ยที่หน้าตึก ก็เพื่อจะบอกเรื่องนี้ให้ทราบ อยากให้เตี้ยหลบหน้าไปเสียก่อน ป่านนี้ น้ำภา กับน้ำไฟก็เป็นห่วงเตี้ยมาก”

“แล้วคุณย่า....”

“ท่าน ไปวัดตั้งแต่เพลครับ เห็นบอกว่าท่านจะเลยไปเยี่ยมเพื่อนของท่านที่บางเขน ด้วย เตี้ยขึ้นไปข้างบนมีหวังถูกแม่อิงทิ้งแน่ ๆ แม่บอกกับผมว่า ถ้าแม่ติดคุกในฐานฆ่าเตี้ยก็ให้ผมไปเยี่ยมแม่บ้าง”

อาเสี้ยหัวเราะชอบใจ เขานิ่งอึ้งไปสักครู่ แล้วกล่าวถามลูกชายของเขา

“แก่นะเคยเห็นผิวตะเมียบ้างหรือเปล่า”

“ไม่เคยครับ”

“แล้วผิวตบ หรือซ้อมเมียบ้างละ”

“ไม่ครับ”

“ถ้ายังงั้นเตี้ยมาได้ดู”

ร.อ. สมนึกทำหน้าที่จน

“ที่ไหนครับ”

“ก็เตี้ยนะซี วันนี้ต้องแสดงศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายสักนิดหน่อย โลกก็จะได้รู้ว่าคนอย่างพันเอกกิมหงวนไม่ใช่คนกลัวเมียดังที่ใคร ๆ เข้าใจกัน”

“เตี้ยแน่พอที่จะซ้อมแม่หรือครับ”

“เออซีวะ ถึงเวลาแล้วต้องตะลั้งสอนเสียบ้าง”

“โธ่ – อย่าเลยครับ”

อาเสี้ยขมข้ม

“กลัวแม่แก่ตายยังงั้นเรอะ”

“กลัวเตี้ยตายนะครับ ไม่ใช่กลัวแม่ตาย”

“ถ้ายังงั้นแกลตามฉันขึ้นไปดูอิทธิฤทธิ์ของฉันเดี๋ยวนี้” พูดยกกิมหงวนก็ยึดหน้าอกขึ้นในท่าแบ่ง แล้วเดินเข้าไปในห้องโถงสมนึกคิดตามเข้าไปด้วย อาเสี้ยแลเห็นเพื่อนเกลอของเขากับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสามคนนั่งอยู่ในห้องโถงเขาก็กล่าวขึ้นดัง ๆ ว่า “ใครอยากจะดูเสี้ยหงวนตะเมียบิขุขี้ขึ้นมาข้างบนไว้ย่ะ ค่าผ่านประตูไม่ต้องเสีย วันนี้เปิดรายการซ้อมใหญ่ให้ดูฟรี”

ร.อ. นพขี้มให้เสี้ยหงวน

“กงนำดูไม่ใช่เล่นครับลุง ผมจะโทรศัพท์ไปที่วัดธาตุทองติดต่อกับหัวหน้าสัปเหร่อให้เขาเอาโลง และรถศพมาที่นั่นะครับ เราจะตั้งศพลุงบำเพ็ญกุศลที่วัดนั่น”

เสี้ยหงวนขบขมกรอดจ้องมองดูลูกชายนิกรราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“อ้ายนพ”

นพเย็นวาทไปหมดทั้งตัว

“อู๋...ผมพูดเล่น..... โอ้โฮ.....หน้าตาสูงใหญ่ น่ากลัวอย่างนี้ ผมไม่เคยกลัวลูกเหมือนอย่างวันนี้เลย”

อาเลี้ยยืมกริม เขาไม่พูดอะไรอีกเดินผ่านห้องโถงขึ้นบันไดชั้นบนอย่างรีบร้อน พณีส นพ ศาสตราจารย์ดำรงลูกขึ้นเดินมาสมนึกติดตามกิมหงวนขึ้นไป เพราะอยากจะดูอาเลี้ยยืม นวลลออ แต่พล ดิเรก และท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ไม่สนใจ ต่างปรึกษาหารือกันในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้า และราชการของคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์

เมื่อเลี้ยยืมหงวนเดินเข้ามาในห้องนอนของเขา เขาก็แลเห็นนวลลออนั่งหน้าเค็ยอยู่บนเก้าอี้ นวมริมหน้าต่างด้านหน้าตึก พอเห็นอาเลี้ยยืม นวลลออแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน ยกมือซ้ายชี้หน้าเขา ส่วนมือขวาล้วงลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงสีดำ

“นวลรู้เบื้องหลังของเลี้ยยืมแล้ว เลี้ยยืมได้เด็กสาวที่ธนาคารเป็นอนุเช้ใหม่”

อาเลี้ยยืมด้วยริมฝีปากข้างขวาเพียงข้างเดียว

“เช้ แล้วยังงิ เธอไม่เช้แม่ฉัน และฉันก็ไม่ใช่ลูกชายเธอ เธอแน่แ้กและเหี้ยย่นเหมือนแม่ผด หรือคางคกตายซาก ตอนตื่นนอนก่อนล้างหน้ามองดูเหมือนผีกระสือ” พุดพลางเดินเข้ามาหาหล่อนอย่างไม่สะทกสะท้าน และเค้นหัวเราะ “หล่อนมันแ้กและเก้เต็มทนแล้ว ส่วนพรณิของฉันเพ็ง 19 ขวบกำลังเปล่งปลั่งสดชื่นเหมือนกับแดงร่มใบ ปากนิต จมูกหน้อย จะเอา ยังงิ ไปหนบอกลูกว่าจะยังงิเลี้ยยืมเช้ใหม่ละ”

นวลลออหน้าถอดสี หล่อนไม่อาจจะเข้าใจได้ว่าทำไมขวัญ กำลังใจของหล่อนจึงสูญสิ้นไปเช่นนี้ นวลลออรู้สึกเกรงกลัวอาเลี้ยยืมอย่างที่สุด ซึ่งตั้งแต่อยู่ร่วมกันมาที่พึ่งจะนิกหวาดกลัวสามีในครั้งนี

ความเข้มแข็งของนวลลออมิได้เหลืออยู่ในตัวหล่อนอีกเลย

“ปละ....เปล่านีละ ใครบอกเลี้ยยืมจะว่านวลจะยังงิเลี้ยยืม นวลจะกล้าทำอย่างนั้นเชี้ยหรือคะ”

เลี้ยยืมหงวนแสะยะยืมยกหลังมือขวาตบหน้าหล่อนเบา ๆ

“เคยตายทั้งกลมหรือเปล่า”

“ไม่คะ อ้า....นวล....นวลกลัวแล้วคะเลี้ยยืม เลี้ยยืมจะมีอนุเช้สักทีโหลก็ตามใจเถอะนะคะ”

อาเลี้ยยืมหันไปมองทางประตูห้องนอนของเขา ลีสะหายหนุ่มยื่นจับกลุ่มมองดูด้วยความตื่นเต้ยมหัศจรรย์ใจ เลี้ยยืมหงวนยักคิ้ว และยืมให้ลูกชายของเขา

“เป็นยังงิอายดี แ้กเห็นหรือยังว่าแม่แ้กนะลูกแมวเช็ง ๗ เราดี ๗ เตี้ยจะเตะให้แ้กคู่อีกสักปีบคอยคุนะ”

พณีสกล่าวห้ามทันที

“อย่างะครับอา ถ้าอาเตะน้ำนวลผมต้องช่วยน้ำนวลแน่ ๆ”

ศาสตราจารย์ดำรงพูดเสริมขึ้น

“ผมก็เหมือนกัน เพียงลูกตบหน้าน้ำนวลผมก็ไม่พอใจแล้ว ทำกับน้ำผมอย่างนี้ผมทนไม่ได้”

ร.อ.นพเดินเข้ามาหานวลล่อซึ่งยืนก้มหน้านิ่งเฉย

“ผู้สูงกิมหงวนซีครับป้า ป้าคือแม่เสียที่เคยมีเขี้ยวเล็บอันแหลมคม ทำไมถึงยอมให้ลูกตบหน้าล่ะครับ”

น้ำตาของนวลล่อไหลพราก หล่นสะอื้นพลางพูดพลาง

“ป้าหมดอำนาจแล้วพ่อนพ คงจะเป็นเพราะป้าแก่ตัวลงนั่นเอง เมื่อลูกเขาเข้มแข็งจริงจึงขึ้นมาป้าก็ต้องยอมเขา และคงจะต้องอ่อนข้อให้เขาตลอดไป”

“ว่า” ลูกชายของนิกรร้องเอ็ดตะโร เปลี่ยนสายตาไปที่ใบหน้าของอาเสีย “อย่าทำอะไรป้าอีกนะครับ ผมต่อยลงจริง ๆ”

เสียหงวนยิ้มแค้น ๆ

“มีงนะหรือจะต่อยกู ได้ซีอ้ายนพ”

ลูกชายของนิกรถอยหลังกรูด

“อ้อย กลัวแล้วครับลุง ไม่....ไม่สู้ครับผมพูดไปยังนั่นเอง”

อาเสียยกมือชี้หน้านพ

“เดี๋ยวตายโหง ป้าแก่ยังกลัวฉันแล้วแกจะมาทำแข่งกับฉันก็ผิดไป” แล้วเขาก็หันมาทำตาเขียวกับนวลล่อ “ที่หลังอย่ามายุ่งกับเรื่องของเสียนะจะบอกให้ เธอแก่แล้ว ขึ้นสนิมทั่วตัวแล้วก็อยู่ตามประสาคนแก่ ใหม่ ๆ นะหน้าตาจุ่มจิม สวยกว่า..... น่ารักกว่า..... เก๋หอมกว่า..... น่าอดกว่า แล้วก็มีกลิ่นสะอาดด้วย”

นวลล่อมองดูอาเสียอย่างหวาดหวั่น และยกมือไหว้เขาด้วยความเกรงกลัว

“กรุณาขโทษให้นวลเถอะนะคะ เท่าที่นวลรุนแรงกับเสียนี่นวลนี่ นวลรู้สึกสำนึกตัวแล้วคะว่านวลหมดอำนาจแล้ว เพราะความสวย และเสน่ห์ของนวลสิ้นสุดไปนั่นเอง เสียนี่ไม่รักนวลก็ขอให้สงสารนวลเถอะนะคะ”

“เออ พูดยังงี้ก็น่าฟังหน่อย สำหรับนวลปลดเกษียณอายุได้เพื่อกินเงินบำนาญในฐานะรับราชการนาน แต่อย่าขัดขวางวิถีทางชีวิตของเสียนี่เป็นอันขาด ขึ้นมาวุ่นวายกับเสียนี่มีหวังโดนตบ”

แล้วเสียหงวนก็เดินเตาะแตะออกไปจากห้องนอนของเขา นวลล่อร้องไห้โฮ จับใจตนเองที่หล่อนเกรงกลัวสามีของหล่อน พนัสพาเสียดีกับดำรงเข้ามาหานวลล่อซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ นพ

“น้ำอยากตาย” นวลล่อพูดกับพนัสด้วยเสียงระอื้น “น้ำไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมน้ำถึงกลัวอาทิมหงวนของเธอ”

พนัสว่า “อย่าร้องไห้เลยครับน้ำนวล ผมจะบอกให้เมื่อที่พ่อบอกผมว่าอาทิมหงวนชื่อวานอำนาจรสิงห์มาจากตลาดนัดสนามหลวงทางด้านที่เขาเคยขายนกขายปลา ว่านี่มีสรรพคุณทำให้ผู้ที่พกติดตัวมีอำนาจเป็นที่เกรงขามของศัตรูตลอดจนลูกเมีย น้ำกลัวอาทิมหงวนก็คงเป็นเพราะเหตุนี้”

นวลล่อขมวดคิ้วเข้าหากัน

“เฮียเขามีว่าอำนาจรสิงห์.....”

พนัสยิ้มเล็กน้อย

“ครับ อากร আহمو พ่อผม และคุณปู่ต่างก็เชื่อว่ามาใช้คนละอย่าง คุณภาพต่าง ๆ กัน”

นวลล่อยิ้มนิ่งคิดสักครู่ แล้วก็กล่าวกับลูกชายของพล

“ถ้ายังงั้นเธอพาน้ำไปสนามหลวงเดี๋ยวนี้แหละ น้ำจะไปหาซื้อวานที่มีคุณภาพเหนือกว่าวานอำนาจรสิงห์จะได้มาสู้กับเฮียเขา ถ้าน้ำตกเป็นเหยื่อล่อเขาน้ำก็ควรตายเสียดีกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป อ้า พ่อนี้ก็ พ่อณพ และพ่อดำรงไปด้วยกันนะ”

“ไปสิครับ” นพพูดเร็วปรือ “ผมอยากให้ป้านวลพิชิตลูกทิมหงวนเหมือนเมื่อก่อน”

“ขอบใจมากหลาน ไป – ไปยังงั้นอย่าปริปากบอกใครนะ พ่อณสัขัรบไปเอารถคันไหนไปก็ได้ อ้า – คุณนั่นกับคุณภาและคุณไพคงจะคุยกับคุณฉวยเพลินจนป้านี้แล้วยังไม่กลับมาบ้าน”

สี่สหายหนุ่มต่างมองหน้ากัน และยิ้มให้กัน ทุกคนเชียร์นวลล่อเต็มที่ นวลล่อเดินไปที่ตู้เสื้อผ้าของหล่อนเก็บปืนพกในกระเป๋ากางเกงไว้ในตู้ แล้วหยิบกระเป๋าสตางค์เงินออกมาพาลูกชายของสี่สหายไปจากห้องนอน

ก่อนเวลา 16.00 น. เล็กน้อย

บู๊ตักแก๊งเลี้ยวเข้ามาในเขตบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างเข้มซ้า ร.อ.พนัสทำหน้าที่เป็นคนขับนั่งคู่กับศาสตราจารย์ดำรง ส่วนนพกับเสียดี และนวลล่อนั่งอยู่ข้างหลังรถ ใบหน้าของนวลล่อเปลี่ยนเป็นสดชื่นรื่นเริงด้วยความมั่นใจในอภินิหารของวานชนิดหนึ่งที่หล่อนซื้อมาจากลุงอินที่ตลาดนัดสนามหลวงทางด้านเหนือในราคาหัวละ 600 บาท นับว่าแพงมาก แต่เจ้าของวานรับรองว่าถ้าไม่มีสรรพคุณตามที่ให้นำไปคืนเขาจะแถมเงินให้อีก 1,000 บาท

วานหัวเล็ก ๆ ที่นวลล่อได้มา และอมอยู่ในปากของหล่อนขณะนี้ชื่อวานวิษณุ ซึ่งหมายถึงพระนารายณ์นั่นเอง ว่านวิษณุเป็นวานที่สร้างมหาเดชานุภาพใหญ่ยิ่งกว่าวานอำนาจ

สิงห์มากมายนัก ลุงอินว่าเขาได้มาจากโยคีองค์หนึ่งผู้เดินทางมาจากขุนเขาหิมาลัย เป็นว่านที่ยอด
เชื่อมกว่าว่นทั้งหลาย ป้องกันเจ็บงา ศัตรูอาวรุช ป้องกันผีปีศาจ ป้องกันคุณไสยได้สารพัด ใคร
คิดร้ายก็เกรงกลัวในอำนาจที่เกิดขึ้นจากว่นวิษณุนี้

บุคลิกเก่งแถมมาหยุดที่หน้าตึกใหญ่ขณะที่บ้าน “พัชรภรณ์” อยู่ในความสงบเงียบ
ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้ คณะพรรคสี่สหายกับสามนางพร้อมด้วยคุณหญิงวาด และเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑
ได้สรวลเสเฮฮาถิ่นอยู่ที่เรือนต้นไม้ แปลกใจที่นวลล่อยอมศิโรราบเสียหงวนอย่างไม่น่าจะเป็นไป
ได้ด้วยอำนาจว่นวิเศษคือว่านรสิงห์

ไม่มีใครรู้ว่าลูกชายของสี่สหายพานวลล่อไปไหนนอกจากจะเดากันว่าเจ้าหนุ่ม
รูปหล่อทั้งสี่คนสงสารนวลล่อ ก็ชวนไปนั่งรถเทียมนอกบ้านเพื่อช่วยให้จิตใจสบายขึ้น

พนัส นพ สมนึก ศาสตราจารย์ดำรง และนวลล่อต่างพากันลงมาจากรถบุคลิกเก่ง
ก่อนที่จะขึ้นไปบนตึก นวลล่อได้กล่าวกับสี่สหายของหล่อนว่า

“ถ้าว่านวิษณุเป็นว่านธรรมดาไม่มีคุณภาพอิตานันแกหลอกขายแม่เอาเงินไป
600 บาท จะทำอะไรล่ะพ่อนึก”

สี่สหายยิ้มให้

“ผมกับเพื่อน ๆ จะตามไปกระที่บเจ้าของว่นคนนั้นเองครับ ฟังร้านเสียด้วย แต่
ผมคิดว่าของเขาคงมีคุณภาพจริง ๆ เหมือนอย่างว่านที่เตี้ยซื้อมา และเขายังคุยให้เราฟังว่าเตี้ยซื้อว่าน
อำนาจรสิงห์มาจากเขา”

นพยกมือขวาจับแขนนวลล่อ

“ขึ้นไปบนตึกเถอะครับป้า ผมอยากดูป้าเปิดฉากบู๊กับลุง ป้าต้องเข้มแข็ง
นะครับ”

นวลล่อยิ้มเป็น

“แข็งเป๊กเลยพ่อนพ จิตใจของป้ามันคง และกล้าผิปกติ พวกหลาน ๆ คอยดู
ต้องฟาดกันให้แหลกไปข้างหนึ่ง ประเดี๋ยวก็คงรู้ว่าว่นอำนาจรสิงห์กับว่านวิษณุใครจะแน่กว่า
ใคร” แล้วหล่อนก็หัวเราะเสียงกร้าวผิปกติ “เจ็บใจนักที่ลุงของเธอตบหน้าป้า และประณามป้า
อย่างรุนแรงต่อหน้าพวกเธอ”

ร.อ.ดำรงสนับสนุนทันที

“บุกแหลกเลยครับน้า นวลนวลก็อดคิดนักพะละศึกษาหญิง ลองจับลุงกิมหงวน
ทุ่มญูโคให้พวกเราดูเป็นขวัญตาหน่อยเถอะครับ”

“ตกลง วันนี้ต้องตีกันอย่างไรลายเสียทีผิปกติก็หย่ากัน หรือแยกกันอยู่”

สมนึกยิ้มให้แม่ของเขา

“ดีครับ ผมจะไปอยู่กับแม่แล้วมาไถเงินเตี้ยมาเลี้ยงแม่ ผมลูกแม่ไม่ใช่ลูกเตี้ย”

นพอดขัดคอไม่ได้

“แล้วแกเกิดมาได้ยังไงถ้าไม่มีลูกกิมหงวน”

“ไม่ทราบ แต่กันอยู่ในท้องแม่ไม่ได้อยู่ในท้องเดียว แม่เป็นคนที่ออกกันมา บุญของแม่ย่อมใหญ่ยิ่งเหนือสิ่งอื่น”

นวลล่อพาสี่สหายหนุ่มขึ้นบันไดไปบนตึกใหญ่ และเลยเข้าไปในห้องโถง เมื่อสาวใช้คนหนึ่งรายงานให้ทราบว่า พวกเจ้านายทั้งหลายชุมนุมกันอยู่ที่ศาลาพักร้อน นวลล่อก็เดินนำหน้าพาลูกชายของสี่สหายออกไปทางหลังตึกตรงไปที่เรือนพักร้อน หรือที่คนในบ้าน “พัชรารณ” เรียกว่าศาลาไทย

นวลล่อไม่ยอมขึ้นไปบนศาลาพักร้อน หล่อนยืนเด่นอยู่กลางสนามปล่อยให้สี่สหายหนุ่มเดินขึ้นไปตามชั้นบันไดบนเนินดินสูง สามนางกับสี่สหาย และเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กับคุณหญิงวาดต่างพากันมองดูนวลล่อเป็นตาเดียว

“พวกเจ้าพาแม่ไปไหนมาจ๊ะ” คุณหญิงวาดถามยิ้ม ๆ

พนัสตอบแทนเพื่อน ๆ ของเขา

“ไปนั่งรถเที่ยวครับ เห็นน้ำนวลมีเรื่องกับอาทิมหงวนถึงกับร้องไห้ร้องไห้ พวกเราก็ตกลงไปเที่ยวนอกบ้าน”

เสียดี้ก้วให้บิดาของเขา

“เดี๋ยวลองไปพบที่สนามข้างล่างหน่อย”

“เรื่องอะไรวะ”

“เข้าใจว่าแม่คงจะคิดบัญชีกับเตี้ยกระมังครับ ลงไปชี้ครับ บนศาลาพักร้อนมันแคบเกินไปสูสนามหญ้าข้างล่างไม่ได้”

เสียดี้ก้วยิ้มแฉะ

“อ้อ – นี่หมายความว่าพวกแกสี่คนช่วยกันเกลี้ยกล่อมแม่ของแกให้ฮึดสู้เตี้ยไซ้ไหมอ้ายนี่”

“อะไรอ้าย ผมเป็นร้อนเอกโห่งมาเรียกผมว่าอ้าย”

“ก็มีมึงเป็นลูกกู”

“อ้อ – ไซ้ครับลืมไป ลงไปชี้เตี้ยพวกผมจะได้ดูมวยคู่อาฆาต เตี้ยนะตายแน่ และอย่างไรเสียดี้ก้วต้องชนะเค. โอ. หรือ ที.เค. โอ.

อาเสียดี้ก้วพรวดลุกขึ้นยืน เขามองดูหน้าสามนางแล้วหัวเราะลั่น

“เมียผมหาเรื่องเจ็บตัวอีกแล้ว เมื่อตอนบ่ายสองโมงผมตบเสียดี้ก้วหนึ่ง ทำท่ากลัวผมจนตัวอเหมือนกิ้งกือถูกไม้เขี่ย แล้วนี่จะมาทำกำแหงกับผม”

พล.ต.พล กล่าวขึ้นทันที

“มึงจะบ้าหรือยังงัยอ้ายหงวน ไซ้กำลังตบตีเมียนะไม่ใช่วิสัยของสุภาพบุรุษนะโว้ย”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“อไร! แก่ต้องคิดบ้างว่าคุณนวลเป็นเมียแก และเป็นผู้หญิง”

คุณหญิงวาดกล่าวกับศาสตราจารย์ดิเรก

“ปล่อยเขาพ่อดิเรก ทำทางขายนวลตอนนี้มันก็นางสิ่งเรชาติ ๆ นี้แหละ ปล่อยให้พ่อหงวนลงไปตบขายนวลให้อาคูสักทีเถอะ เคยเห็นแต่ขายนวลตบพ่อหงวน”

อาเสี้ยพาดำเดินออกไปจากศาลาพักร้อนทันที เขายืดหน้าอกในท่าแบ่งด้วยความมั่นใจในอำนาจของเขาที่เกิดจากวานรสิงห์ เสี้ยหงวนลงบันไดไปข้างล่าง และหันมาโบกมือให้เพื่อนเกลอของเขาอย่างตระหง

สองสามมีภรรยาหยุดยืนเผชิญหน้ากันในระยะใกล้ชิด

“ต้องการอะไรจากเสี้ยจ๊ะนวล หรืออยากับประทานแข่งอคิดนักฟุตบอลชั้นดีที่ว่ามา”

นวลลอมองดูเสี้ยหงวนอย่างถมึงทิง

“เอาซี ใครพูดว่าจะเตะแล้วไม่เตะไม่ใช่คน อยากจะรู้ว่าแข่งของเสี้ยนะมันจะรุนแรงสักแค่ไหน”

อำนาจวานรวิญญูของนวลลอคักคี่สิทธิ์กว่า และเหนือกว่าด้วยประการทั้งปวง จึงล้างอำนาจ และความเข้มแข็งแห่งจิตใจของกิมหงวนให้สูญสิ้นไปอย่างน่าประหลาด อาเสี้ยทำหน้าที่ครึ่งยืมครึ่งเหยย หันหน้ามองขึ้นไปบนศาลาพักร้อนแล้วร้องบอกคณะพรรคสี่สหายของเขา

“รู้สิที่ว่าวานรสิงห์เสื่อมเสียแล้วโว้ย”

เสี้ยตีตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เอาเลยแม่”

นวลลอลอยกแขนทั้งสองขึ้นการ์ด และเดินเท้าเข้าไปใส่เสี้ยหงวนเสี้ยขวัญเสี้ยก่าลึงใจแล้ว เขาโจนออกห่างหล่อน และรีบดึงแว่นตาขอบกระบอกเก็บไว้ในกระเป๋า นวลลอลอดตามคิดเข้ามาเปิดฉากด้วยการเตะด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยวถูกได้บานพับซ้ายของอาเสี้ยเสี้ยดังฉาด

กิมหงวนล้มลงก้นกระแทกพื้นทันทีท่ามกลางเสียงตบมือโห่ร้องของใครต่อใคร ซึ่งล้วนแต่เอาใจช่วยนวลลอล

“มา – ลูกขึ้นมาเสี้ย”

อาเสี้ยทำหน้าที่เหยยเกเหมือนกับจะร้องไห้ นิกกร้องตะโกนลั่น

“สู้เขาลูกพ่อ สู้เขาซีโว้ย เรื่องนี้แกเป็นพระเอกแสดงคนเดียวเกือบทั้งเรื่อง อย่าให้เสี้ยชื่อพระเอกโว้ย สู้เขาอายหงวน”

กิมหงวนมานะกัดฟันลุกขึ้นยืน ยังไม่ทันตั้งตัวคือนวลลอลก็ปราดเข้ามาเหยยซ้ายแล้วตามด้วยหมัดตรงขวา อาเสี้ยถลาร่อนออกไปราวกับนกปีกหัก พอถูกเจ็บเขาก็ชักโมโหวิ่งเข้ามาเตะนวลลอลเต็มแรงด้วยเท้าขวา

นวลล่อออกก่อนแขนซ้ายขึ้นกันไว้พร้อมกับสืบท้าเข้าไปชิดตัวอาเลี้ยลั่นหมัดสุด
ขวาชกปลายคางเสีหงวนได้อีกทีหนึ่งเสียงดังพล็อก เจ้าแก้วกับพวกคนสวน และคนใช้ยืนดูอยู่
ทางหน้าตึกใหม่ เสียงเจ้าแก้วอะอะเอ็ดตะโร

“ต่อคุณนวลสองเอาหนึ่ง เสมอเป็นแพ้อ้า ใครรองเท่าไรวะกูเอาไม่ตลอดยก”

อาเลี้ยมานะกัดฟันต่อสู้กับเมียของเขาแบบมวยวัด สู้ทั้ง ๆ ที่ใจไม่คิดสู้ แต่ก็ต้องสู้
เพราะความอับอายขายหน้า อย่างไรก็ตาม กิมหงวนก็ใช้วิธีสู้พลาถอยพลาถจนกระทั่งครั้งหนึ่งเขา
กับหล่อนกอดปล้ำกันแต่แล้วเสีหงวนก็ถูกจับทุ่มญูโตะไปนอนแผ่หลายอยู่กลางสนาม

คุณหญิงวาดหัวเราะจนน้ำหมากไหลชอบอกชอบใจที่นวลล่อเก่งกล้าสามารถ
เช่นนี้ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ตะโกนหนุนอาเลี้ยพลาถหัวเราะพลาถ

“ลูกขึ้นอายหงวน อย่าให้เสีหชื่อ่านรสิงห์”

อาเลี้ยลุกขึ้นนั่งอย่างง ๆ นวลล่อเดินเข้ามากระชากตัวกิมหงวนให้ลุกขึ้นยืน
และแล้วอัปเปอร์คัทซ้ายของหล่อนก็เหวี่ยงปีกถูกลิ้นปีของอาเลี้ยอย่างจัง กิมหงวนหน้านิ้วคิ้ว
ขมวดทำตัวอเหมือนกุ้ง นวลล่อซ้าด้วยสุคขวาอีกทีหนึ่ง อาเลี้ยลงไปนั่งพับเพียบเรียบร้อยบน
พื้นสະบัดหน้าเร่า ๆ

“พอแล้วจะนวล กลัวแล้ว”

นวลล่อหัวเราะชอบใจ

“ว่านรสิงห์ของเสีหนะมันสู้ว่านวิญญ์ของนวลไม่ได้หรือจะบอกให้ นวลไป
ซื้อมาจากร้านนายอินที่ตลาดนัดสนามหลวงเมื่อคืนนี้เอง เห็นหรือยังว่าว่านวิญญ์ในปากนวลเด็ดขาด
กว่าว่านของเสีห”

เสีหงวนลุกขึ้นยืนด้วยความลำบากยากเย็น

“นวลมีว่านวิญญ์.....”

“ใช่ ถ้าไม่ได้ว่านวิญญ์นวลก็คงจะตกอยู่ในอำนาจของเสีห เหมือนเมื่อตอนที่เสีห
ข่มขู่นวลนั้นแหละ”

กิมหงวนนั่งอิงไปสักครู่

“ถ้ายังงั้นเสีหจะขับรถไปสนามหลวงเดี๋ยวนี้อีกสักหนึ่งชั่วโมงเสีหจะกลับมาพีด
กับนวลอีก เสีหจะไปหาว่านที่ดีกว่าว่านวิญญ์ของนวลมาสู้กับนวล”

นวลล่ออดหัวเราะไม่ได้

“อย่าไปเลยละเสีหเวลาเปล่า ๆ ว่านที่ดีกว่าว่านวิญญ์ไม่มีอีกแล้ว ว่านวิญญ์ก็มีอยู่
หัวเดียวที่นวลซื้อมา”

อาเลี้ยยิ้มแห้ง ๆ ล้วงมือลงในกระเป๋าเสื้อฮาไวหีบผ้าเช็ดหน้าที่ห่อว่านออกมา
ขว้างทิ้งไป

“ว่านระขำเล็กใช้กันที นึกว่าจะแน่สักแค่ไหน ที่แท้ก็สู้ว่านวิญญ์ของนวลไม่ได้
อ้า – เรามาเซ็นสัญญาเป็นพันธมิตรกันตามเดิมเถอะ”

“เสียดใจ นวลกำลังจะแยกทางกับเสียดเพื่อเปิดโอกาสให้เสียดหาความสุขกับเมียสาว
ของเสียด”

เสียดหงวนไม่ยอมพูดอะไรอีก เขาเดินกะโผลกกะเผลกกลับขึ้นไปบนศาลาพักร้อน
ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครั้นเครง นวลล่อติดตามมาด้วย คุณหญิงวาดลุกขึ้นเดินเข้าไปกอด
นวลล่อแล้วพูดเสียงหัวเราะ

“เก่งมากายนวล เธอนี้ยังกะนั่งอุ้มนางเอกหนังเจียบสมัยโน้น ผ่าเถอะวะ
ท่าทางที่ชกต่อยกับพ่อหงวนยังกะผู้ชาย ยังงี้พ่อหงวนมันจะไปสู้ยังงิงไหว”

อาเสียดลงนอนแผ่บนเก้าอี้ผ้าใบที่สวนงามตัวหนึ่ง และเป็นเก้าอี้ครั้งนั่งครั้งนอน
เขาถูกหมัดนวลล่อจนปากปลิ้น นัยน์ตาข้างขวาเขียวปัดเป็นรูปวงกลมขนาดฝ่าขนมกรก คณะ
พรรคสี่สหายกับลูกชายของเขาพากันมองดูเสียดหงวนอย่างขบขัน และหัวเราะครั้นเครง อาเสียด
หายใจแฉะมีบ ๆ

“เดียด” ร.อ.สมนึกร้องขึ้นดัง ๆ “ลุกขึ้นมา นั่งคุยกันที่โต๊ะนี่เถอะครับ”

กิมหงวนแข็งใจลืมตาขึ้นมองดูลูกชายของเขา

“อย่ามายุ่งกับกูหน่อยเลยวะอ้ายดี โอย.....นึกไม่ถึงจริง ๆ ว่านวลจะมีว่านคิดที่เรา
อยู่....ซัดขออกไปหมดทั้งตัว โบราณท่านพูดไว้ถูกต้องแล้ว ของดีหรือคนดีไม่มีวันสิ้นสุด ข่อมมีดีกว่า
เหนือกว่าเสมอ เจ็ดจนตายกู